

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Η. G. WELLS

Έκτύπησε κατάματα τὸ Χοῦκερ, ἔφερε τὸ χέρι στὸ λαιμὸ του καὶ τοῦ εἶπε καθὼς ἔπεφτε : Μὴ μὲ ζυγώνης.

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

Τὸ δάσος κατέβαινε σχεδὸν μέσα στὰ κύματα. Στὸν ὄριζοντα πέρα ὑψώνονταν τὰ βουνά, τόσο ἀκαθόριστα καὶ τόσο συγκεχυμένα πὺν τὰ ἔπαιρνε κανεὶς γιὰ σύννεφα. Ἡ θάλασσα ἦταν ἤσυχη καὶ μόνον ποὺ καὶ ποὺ σάλευε λίγο. Ὁ ἥλιος ἔκαιγε πολὺ. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ σκαλιστὸ κουπί ἔπαψε νὰ κωπηλατῆ.

— Δὲν πρέπει νὰ εἶνε πολὺ μακριὰ ἀπὸ δῶ, εἶπε.

Ὁ ἄλλος, ποὺ τὸν συνῶθευε, καθότανε στὴν πρῶρα τοῦ μονόξυλου καὶ κύτταζε τὴν ἕζηρά μὲ προσοχή. Εἶχε στὰ γόνατά του ἕνα χάρτη κιτρινωμένο.

— Ἐλα καὶ σύ, Ἐβανς, νὰ δῆς, ἐφώνησε. Θὰ σοῦ δεῖξω ποῦ ἀπάνω κάτω θὰ βροῦμε τὸ θησαυρὸ.

Κι' οἱ δύο μιλοῦσαν σιγὰ κ' εἶχαν τὰ χεῖλη στεγνά καὶ ξερά.

Ἐκεῖνος ποὺ λεγότανε Ἐβανς, προχώρησε μέσ' στὸ μονόξυλο γιὰ νὰ κυττάξῃ πάνω ἀπ' τὸν ὄμο τοῦ συντρόφου του.

Αὐτὸς ὁ χάρτης εἶχε πολλὰς ἐλλείψεις. Ἀπὸ τὸ τύλιγμα καὶ τὸ ξετύλιγμα εἶχε κοπῆ στὰ δύο, κ' ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἦταν στὴν πρῶρα κρατοῦσε μὲ τὰ δύο του χέρια τὰ κιτρινωμένα κομμάτια του. Μάντεψε κανεὶς μᾶλλον παρὰ ἔβλεπε σ' αὐτὸν τὴν περιφέρεια τοῦ ὄρουμου, ζωγραφισμένη μὲ μολύβι καὶ σχεδὸν ὀλότελα σβυσμένη.

— Νὰ ὁ σκόπελος, εἶπεν ὁ Ἐβανς, δαχλοντάς τον μὲ τὸ νύχι τοῦ μικροῦ του δαχτύλου μέσα στὸ χάρτη, καὶ νὰ τὸ στόμιο τοῦ ποταμοῦ. Αὐτὴ ἡ γραμμὴ ποὺ στρογγυλεύει κ' ὅλο στρίβει, εἶνε τὸ ποτάμι... Θεέ μου, πόσο διψῶ!.. κ' αὐτὸ τ' ἀστράκι εἶνε τὸ μέρος.

— Βλέπεις αὐτὴ τὴ διάστικτη γραμμὴ; εἶπε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ χάρτη. Εἶνε μιὰ ἴσια γραμμὴ ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὸ στόμιο τοῦ ποταμοῦ καὶ φθάνει εἰς ἕνα δάσος φοινίκων. Τὸ ἀστράκι βρισκεται ἀκριβῶς στὸ μέρος ποὺ αὐτὴ ἡ γραμμὴ κόβει τὸ ποτάμι. Πρέπει νὰ σημαδέψουμε τὴ θέσι του διὰν εἰσχωρήσουμε στὴ λιμνοθάλασσα.

— Θὰ ἤθελα νὰ ἤξερα, ἐπανελάβε ὁ Ἐβανς, τί σημαίνουν αὐτὰ τὰ σημάδια καὶ ποῦ εἶν' ἐδῶ. Θὰ τὰ ἔπαιρνε κανεὶς γιὰ σχέδιο ἐνὸς σπιτιοῦ ἢ γιὰ κάτι παρόμοιο. Ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ δὲν μπορῶ νὰ ἐξηγήσω, εἶνε τὰ μικρὰ βέλη ποὺ φεύγουν πρὸς ὅλες τῆς διευθύνσεις. Κι' αὐτὰ τὰ γράμματα;

— Εἶνε κινέζικα, ἀπήντησε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ χάρτη.

— Φυσικά, ἀφοῦ αὐτὸς ποῦχε τὸ σχέδιο ἦταν Κινέζος, ἀπήντησε ὁ Ἐβανς.

Οἱ δύο σύντροφοι ἐκάρφωσαν γιὰ κάμποσο τὰ βλέμματά τους στὴν ἕζηρά. Ἐπειτα ὁ Ἐβανς, δαχλοντάς τὸ κουπί, εἶπε στὸ σύντροφό του :

— Ἡ σειρά σου, Χοῦκερ, τώρα.

Ὁ ἀποκληθεὶς Χοῦκερ διπλώσε τὸ χάρτη του χωρὶς νὰ πῆ λέξι,

προσπέρασε τὸν Ἐβανς κ' ἄρχισε νὰ κωπηλατῆ.

Ἄν καὶ πλησιάζαν στὸ θησαυρὸ, ὁ Ἐβανς δὲν ἐνοιθε νὰ γενιέται μέσα του ὁ ἐνθουσιασμὸς γιὰ τὴν ἀπόκτησι τοῦ χρυσοῦ. Διψοῦσε, ἦταν πολὺ κουρασμένος. Κι' ἐν τούτοις, γιὰ τὸ χρυσάφι αὐτό, εἶχαν κάνει ἕνα μακρὸν ταξίδι, χωρὶς προμήθειες. Εἶχαν παλέψει λυσσοσμένα μὲ τοὺς Κινέζους ποὺ εἶχαν τὸ χάρτη. Εἶχαν κινδυνέψει. Τὸ χάρτη τὸν κρατοῦσε ἀπάνω του ἕνας ἀπὸ τοὺς Κινέζους, ὁ Τσαγκ—Χι. Αὐτὸς μόνος ἤξερε τὸν κρυφὸν τοῦ χρυσοῦ. Τοῦ ἔχτηκαν ἀπάνω του καὶ πάλαιψαν μανιασμένοι ὡς ποὺ νὰ τοῦ τὸν πάρουν. Ὁ Κινέζος δὲν ἔδειξε καὶ τόση ὀργή. Τὸ πρόσσπό του πῆρε μιὰ διαβολικὴ ἔκφρασι κ' ἄρχισε νὰ καγγάζῃ διαβολικά. Ἀπειλοῦσε τοὺς δύο Ἑγγλέζους κ' ἔδειχνε πῶς δὲν ἀνησυχοῦσε καθόλου γιὰ τὸ θησαυρὸ του.

Αὐτὰ συλλογιζόταν ὁ Ἐβανς, καθὼς ἔπλεαν πρὸς τὸ στόμιο τοῦ ποταμοῦ.

Ἐπλησίαζαν πιά, διὰν ὁ Χοῦκερ τοῦ φώναξε : «Ἐύπνησε!»

Εἶχαν φτάσει στὸ στόμιο τοῦ ποταμοῦ.

Βλέποντας αὐτὸ ὁ Ἐβανς ἐμψυχώθηκε λίγο.

— Ἄς κάνουμε γρήγορα, φίλε μου, φώναξε, γιὰτί, μὰ τὸ Θεὸ, θ' ἀναγκασθῶ νὰ πιῶ νερὸ τῆς θάλασσας!

Λέγοντας αὐτὰ, δάγκωσε τὰ δάχτυλά του μ' ἀνυπομονησία, χωρὶς νὰ φύγουν τὰ μάτια του ἀπ' τῆς ἀσημένειας ἀνταυγείας τοῦ νεροῦ ποὺ ἔλαμπε μέσ' ἀπ' τοὺς βράχους καὶ τὰ πράσινα χόρτα.

Μιὰ στιγμὴ ἀργότερα στράφηκε στὸ Χοῦκερ, καὶ μ' ἕνα ἀπότομο τρόπο διέταξε :

— Ἄ! πάψε, δὲς μου ἐμένα τὸ κουπί, γιὰτί ἐσὺ δὲν θὰ τελειώσης ποτέ!

Ἐπλησίασαν ἔτσι στὸ στόμιο τοῦ ποταμοῦ. Ὁταν προχώρησαν λίγο ἀνάμεσα ἀπ' τῆς δυὸ ὄχτες, ὁ Χοῦκερ πῆρε στὴ χούφτά του νερὸ, τὸ δοκίμασε καὶ τὸ ξανάφτυσε. Πῖδ πέρα νέα δοκιμὴ.

— Αὐτὴ τὴ φορὰ πίνεται, φώναξε.

Τότε κ' οἱ δύο ἄρχισαν νὰ πίνουν μὲ λύσσα.

— Ἄ, φώναξε ἔξαφνα ὁ Ἐβανς, δὲν γίνεται δουλειὰ ἔτσι.

Καὶ σκύβοντας πρὸς τὸ νερὸ, ἄρχισε νὰ πῖνῃ ἀχόρταγα μὲ τὰ χεῖλη του.

Ἐπὶ τέλους ἐξέδωσαν κ' ἀφοῦ ἐσπρωξαν τὸ μονόξυλο σ' ἕνα λιμανάκι, ἐτοιμαζόντουσαν νὰ βγοῦνε ἐκεῖ ποὺ ἡ βλάστησι θάρισκε καὶ προχωροῦσε ὡς τὸ ἀπάνω μέρος τοῦ ποταμοῦ.

— Εἴμαστε ὑποχρεωμένοι ν' ἀνοίξουμε ἐδῶ μέσα ἕνα δρόμο, γιὰ νὰ ξαναβροῦμε τοὺς θάμνους ποὺ θὰ μᾶς χρειασθῶν, ὡς σημεῖο ἀναγωγῆσεως, εἶπε ὁ Ἐβανς.

— Θὰ ἐκάνουμε καλύτερα νὰ παραπλεύσουμε αὐτὴ τὴν ἀκρὴ μὲ

τὸ μονόξυλο, ἀπήντησε ὁ Χοῦκερ.

Ἐκταναν λοιπὸν πίσω ὡς τὴ θάλασσα, ἔπειτα προχώρησαν κατὰ μῆκος τῆς ὄχθης, ὡς τὸ μέρος ποῦ ἦταν οἱ θάμνοι Μόλις ἔφθασαν ἐκεῖ, ἐπήδησαν ἔξω. Τράβηξαν τὸ ἐλαφρὸ μονόξυλο στὴ στεριά κ' ἔπειτα ἐπλησίασαν πρὸς τὸ δάσος ὡς ἓνα σημεῖο, ἀπ' τὸ ἴποιο ἔβλεπαν τοὺς θάμνους καὶ τοὺς ὑφάλους τῆς ἀκτῆς δεξιὰ τους.

— Ἐπὶ τοῦ παρόντος εἶνε ἴσια μπροστὰ μας, εἶπε ὁ Χοῦκερ, καὶ πρέπει νὰ προχωρήσουμε ὡς ποῦ νὰ συναντήσουμε τὸ ποτάμι. Κατόπι θὰ ἐξετάσουμε τὸ ἔδαφος.

— Ὁ Ἐβανς ἀνατίχλασε.

— Ὑστερα ἀπ' τὴ φρικώδη ζέστη ποῦ εἶχε ἔξω, ἐδῶ μέσα κά-
νει σχεδὸν κρύο.

— Φτάνει νὰ βαδίζουμε στὸν καλὸ δρόμο, εἶπε ὁ Χοῦκερ.

Σὲ μιὰ στιγμή εἶδαν, μακριὰ τους, ἓνα διάστημα, μεταξὺ τῶν δέντρων, ἀρκετὰ φωτισμένο μὲς στὴ σκοτεινιά, ὅπου ἔπεφτε ἴσως ὁ ἥλιος. Ἐπειτα ἀκούσαν τὸν θόρυβο ποῦ κάνει τὸ νερὸ ἄμα πέφτει.

— Νὰ τὸ ποτάμι. Χωρὶς ἄλλο τώρα δὲν εἶμαστε μακριὰ ἀπ' τὸ σκοπὸ μας, εἶπε ὁ Χοῦκερ.

Στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, ἡ βλάστησις ἦταν πολὺ πικρὴ γόνιμη.

— Λοιπὸν; ρώτησε ὁ Ἐβανς.

— Ἐχομε ἀπομακρυνθῆ κάπως ἀπ' τὴν εὐθεῖα γραμμὴ, ἀπάν-
τησε ὁ Χοῦκερ καὶ ἔστρεψε γιὰ νὰ ἐξετάσῃ μὲ τὸ βλέμμα του τὰ
βάθη τοῦ δάσους ποῦ ἔρριχνε τὴ δροσερὴ σκιά του πίσω τους.

— Ἄν ἐξετάσουμε τὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ καὶ πρὸς τὴ μιὰ μεριά
καὶ πρὸς τὴν ἄλλη, ἀσφαλῶς θ' ἀνακολύψουμε κανένα σημάδι.

Ἐλεγε ὁ Κινέζος πὼς εἶχε βάλει ἓνα σαρὸ ἀπὸ πέτρες.

Οἱ δύο ἀντρες κυττάχτηκαν γιὰ λίγο ἰσταξὺ τους.

— Ἄς δοκιμάσουμε πρῶτα νὰ προχωρήσουμε λίγο, ἐπρότεινε ὁ
Ἐβανς. Ἐπροχωροῦσαν ἀργά, κυττάζοντας γύρω τους μὲ περιέρι-
γεια. Ἄξαφνα, ὁ Ἐβανς σταμάτησε:

— Τὶ διάβολος εἶνε αὐτὸ; φώναξε.

Ὁ Χοῦκερ ἀκολούθησε μὲ τὰ μάτια τὴ διεύθυνσις ποῦ τοῦ ἔδει-
χνε ὁ Ἐβανς μὲ τὸ δάχτυλο.

Ἐκεῖνο γιὰ τὸ ὅποιον μιλοῦσαν, φάνηκε τὴ στιγμή ποῦ ἀνέβηκαν
τὴν κορυφὴ ἐνὸς μικροῦ ὑψώματος τοῦ ἐδάφους. Ἐπροχώρησαν
γοργὰ ὡς ποῦ ἔφτασαν ἀρκετὰ κοντὰ, ὥστε νὰ διακρίνουν ἓνα πτώμα
ποῦ ἦτανε πεσμένο προθύμῃ. Ἦταν ἓνας Κινέζος. Ἡ θέσις του
δὲν ἔπετρεψε καμμιά ἀμφιβολία γιὰ τὴν κατάστασις του. Εἶχε
πεθάνει.

Ἐνστάκτου οἱ δύο ἀντρες ἐπλησίασαν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον
κ' ἄρχισαν νὰ ἐξετάζουν σιωπηλὰ τὸ δυσόμοιο αὐτὸ πτώμα. Βρι-
σκότανε σ' ἓνα εἶδος ἐξαίθρας. Δίπλα του βρισκότανε μιὰ ἀξίνα
κινέζικης κατασκευῆς καὶ, λίγα βήματα πικρὰ μακριὰ, πέτρες μαζε-
μένες γύρω ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα ἐνὸς φρεσκοκαμμένου λάκκου.

— Φαίνεται πὼς τὴν πάθασε, εἶπε ὁ Χοῦκερ, βήχοντας γιὰ νὰ
καθαρίσῃ τὴ φωνή του.

Τότε ἓνας ἀγριὸς θυμὸς ἔπιασε τὸν Ἐβανς, ποῦ τὸν ἔκανε νὰ
βρῆξῃ καὶ νὰ βλαστημάῃ, χτυπώντας τὰ πόδια του στὴ γῆ.

Ὁ Χοῦκερ ἐγίνε κάτωχρος, μὰ δὲν εἶπε λέξι. Ἐπλησίασε μο-
νάχα τὸ πτώμα. Παρατήρησε ὅτι ὁ λαίμῳς του ἦταν ἐξωγκωμένος
καὶ κόκκινος καὶ ὅτι τὰ χέρια του καὶ τὰ σφυρά του ἦταν πρισιμένα.

— Τὶ δειλὸ καὶ ἔκανε μ' ἀπορία.

Κι' ἀφίνοντας τὸ πτώμα, πῆγε νὰ ἐξετάσῃ τὸ νεοκαμμένο λάκκο.

Ἀμέσως ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ καὶ φώναξε τὸν Ἐβανς, ποῦ τὸν ἀκο-
λουθοῦσε ἀργά ἀπὸ πίσω.

— Ἐλα, βλάκα μου!... Μὰ δὲ βλέπεις ὅτι δὲ χάθηκε τίποτα.

Ὁ θησαυρὸς εἶνε πάντως ἐδῶ.

Ἐπειτα ἔρριξε τὸ βλέμμα του στὸ πτώμα τοῦ Κινέζου καὶ τὸ
ἐξανέφερε πάλι στὸ λάκκο.

Ὁ Ἐβανς ἐπλησίασε. Ὁ δυστυχισμένος ὁ Κινέζος ποῦ πέθανε,
ἀγνοοῦσε πᾶς, τὴν ὥρα πικρὸν δούλευε, εἶχε βγάλει ἀρκετὰ κομμάτια
ἀπὸ ἓνα θαμπό, κτρινωπὸ μέταλλο. Ὁ Ἐβανς ἔσπυρε πᾶσι ἀπ'
τὴν τρύπα καὶ, ἀνασκαλεύοντας τὸ χῶμα, δοκίμασε νὰ σηκώσῃ ἓνα
κομμάτι ἀπὸ τὸ πολυτίμο μέταλλο. Ἐνῶ ἔκανε αὐτὸ, ἓνα μικρὸ
ἀγκάθι τοῦ μπῆκε στὸ χέρι. Προσπάθησε νὰ τὸ βγάλῃ μὲ τὰ δά-
χτυλά του, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε. Σήκωσε τότε τὸ μέταλλο.

— Δὲν ὑπόρχει ἐκτός ἔξω τὸ χροσάφι καὶ τὸ μολύβι ἄλλο μέ-
ταλλο ποῦ νὰ ἔγῃ τέτοιο βάρος, φώναξε μ' ἐνθουσιασμό.

Ἄλλ' ὁ Χοῦκερ δὲν τοῦ ἀπήντησε. Ἐξακολουθοῦσε νὰ κυττάξῃ
μὲ ἀπορία τὸν πεθαμένο Κινέζο κ' ἐπὶ τέλους εἶπε:

— Θέλησε ν' ἀπατήσῃ τοὺς φίλους του. Θὰ ἦρθε μονάχος του
ἐδῶ καὶ κάποιον φαρμακερὸ φεῖδι θὰ τὸν δάγκωσε... Μοῦ φαίνεται
περὶεργο πὼς κατόρθωσε ν' ἀνακαλύψῃ τὸ μέρος τοῦ θησαυροῦ.

Ὁ Ἐβανς σήκωσε μ' ἓνα κομμάτι χροσάφι μὲς στὰ χέρια.

— Εἶμαστε ὑποχρεωμένοι, εἶπε, νὰ μεταφέρουμε αὐτὸ τὸ χρο-
σάφι, κομμάτι—κομμάτι, στὴν παραλία καὶ νὰ τὸ θάψουμε ἐκεῖ γιὰ
λίγο καιρό. Πὼς θὰ μπορέσουμε νὰ τὸ μεταφέρουμε μὲ τὸ μονό-
ξύλο;

Ἐβγαλε τὸ παλτό του, τὸ ἄπλωσε στὴ γῆ καὶ ἔρριξε ἀπάνω του
δύο τετρα κομμάτια. Πρόσεξε τότε πὼς καὶ δευτέρου ἀγκάθι τὸν ἐ-
κέντησε.

— Νὰ τί μποροῦμε νὰ πάρουμε μαζί μας αὐτὴ τὴ φορὰ, εἶπε.

Ὁ Χοῦκερ ἐδίσταξε. Τὰ μάτια ὅλο γύριζαν ἀπάνω στὸ ἔδαφος.

— Δὲν ἔξω γιὰτί, εἶπε, μὰ φοβᾶμαι.

Ὁ Ἐβανς σήκωσε τοὺς ὄμους.

— Αὐτὸ ποῦ μ' ἐνδιαφέρει νὰ μάθω, εἶπε, εἶνε τί θὰ κάνουμε
τώρα αὐτὸ τὸ χροσάφι. Νὰ τὸ ξαναθάψουμε πάλι στὴν παραλία ἢ
νὰ τὸ μεταφέρουμε μὲ τὸ μονόξύλο πὲρ' ἀπ' τὸν πορθμὸ στὴν ἡπειρο;

Ὁ Χοῦκερ συλλογιζότανε.

— Μὰ τί ἔχεις, ἐπι τούτου; — Μὰ μεταφέρουμε
λάθρως;

— Λοιπὸν, ἔστω, εἶπε ὁ Χοῦκερ ἐπὶ τέλους. Νὰ μεταφέρουμε
ἀπὸ δῶ τὸ χροσάφι.

Ἐπιασε μὲ τὰ χέρια του ἀπ' τῆς ἄκρας τὸ ἐπανωφόρι, ἐνῶ ὁ
Ἐβανς τὸ ἔπιασε ἀπ' τῆς δύο ἄλλες ἄκρας καὶ ἔτσι κ' οἱ δύο σή-
κωσαν τὸ φορτίο τοῦ μετάλλου.

— Ἀπὸ πᾶσι μεριά θὰ πᾶμε; ρώτησε ὁ Ἐβανς. Πρὸς τὸ μονόξύλο;
— Ἀπὸ πᾶσι μεριά θὰ πᾶμε; ρώτησε ὁ Ἐβανς. Πρὸς τὸ μονόξύλο;

Κι' ἔπειτα σὲ μιὰ στιγμή πρόσθεσε:

— Περὶεργο, μ' ἀκόμα μοῦ πονᾶνε τὰ χέρια μου! Φαίνεται θὰ
εἶνε ἐπειδὴ τράβηξα πολὺ κομπι.

Καὶ λίγο ἀργότερα ξαναεἶπε:

— Διάβολε, πὼς μοῦ πονᾶνε! Θάπρεπε νὰ ξεκουραστῶ λίγο,
Ἄφήσανε χάμω τὸ παλτό. Ὁ Ἐβανς ἦτανε κάτωχρος καὶ στα-
λαγματιεῖς ἰδρώτους ἔτρεχαν στὸ μέτωπό του.

— Ὁρισμένως σὲ πιάνει δύσπνοια μὲσα σ' αὐτὸ τὸ δάσος, εἶπε.
Ἐπειτα, θυμώνοντας ξαφνικὰ κ' ἀδικοιολόγητα, ξαναεἶπε:

— Τί κάνεις, Χοῦκερ. Βοήθη με, λοιπὸν. Δὲ θὰ κοιμηθῶμε
ἐδῶ, φαντοζομαί. Τίποτα δὲν ἔκανε ἀπὸ τὴ στιγμή ποῦ ἀρχισες
νὰ ὀνειροπολῆς ἐξ αἰτίας τοῦ καταραμένου αὐτοῦ Κινέζου.

Ὁ Χοῦκερ κίρρωσε τὸ βλέμμα του στὰ μάτια τμῦ συντρόφου
του. Τὸν ἐβοήθησε νὰ σηκώσῃ τὸ παλτό ποῦ εἶχε μὲσα τὸ χροσάφι
καὶ ξανάρχισαν νὰ βαδίζουν. Ἐκταναν καμμιά ἑκατοστὴ μέτρα καὶ
δὲν ἄλλαξαν οὔτε λέξι. Τότε ὁ Ἐβανς ἀρχισε ν' ἀναπνέῃ μὲ δυ-
σκολία.

— Γιατί δὲ λές τίποτα; ρώτησε τὸ Χοῦκερ.

— Μὰ τί ἔχεις λοιπὸν; τοῦ ἀπάντησε ἐκείνος.
Ὁ Ἐβανς ἔχασε τὴν ἰσορροπία του κ' ἔπειτα, ἀφίνοντας ἄξα-
φνα μιὰ βλαστήμια, πέταξε χάμω μὲ δύναμι τὸ παλτό. Ἐκύτταξε
κάμπσο τὸ Χοῦκερ κατὰμματα καὶ ἔπειτα ἔφερε τὸ χέρι του στὸ
λαιμό.

— Μὴ μὲ ζυγώνης, τοῦ εἶπε, κ' ἔκανε νὰ στηριχθῆ σὲ ἓνα δέντρο
καθὼς ἔπεφτε.

Μὰ σιγὰ σιγὰ, τὸ χέρι του ξέφυγε ἀπὸ τὸν κορμὸ τοῦ δέντρου
ποῦ ἦθελε νὰ κρατηθῆ καὶ ὁ Ἐβανς γλύστρησε ὡς κάτω,
στὴ ρίζα τοῦ δέντρου καὶ ἔμεινε ἀκίνητος, μαζεμένος. Τὰ χέρια
του συνεσιέλλοντο, μὲ σπασμαδικὲς κινήσεις. Τὸ πρόσωπόν του ἐ-
μόρφωζε ἀπὸ τοὺς πόνους.

Ὁ Χοῦκερ πλησίασε.

— Μὴ μ' ἀγγίξῃς! Μὴ μ' ἀγγίξῃς; φώναξε ὁ Ἐβανς μὲ σβυσμέ-
νη φωνή. Βάλε τὸ χροσάφι στὸ παλτό μου.

— Δὲ μπορῶ νὰ κάνω τίποτε νὰ σὲ ἀνακουφίσω; τὸν ρώτησε
ὁ Χοῦκερ.

— Βάλ' τὸ χροσάφι στὸ παλτό μου, σοῦ λέω!

Ἐνῶ μάγευε τὸ χροσάφι ὁ Χοῦκερ, ἐνοιωσε πὼς γραντζουνίστηκε
στὸ μικρὸ δάχτυλο. Κύτταξε τὸ χέρι του καὶ εἶδε, χλωμένο μὲς τὸ
δέρμα ἓνα ψιλὸ ἀγκάθι, ποῦ θὰ εἶχε μάρκος τέσσερους ὡς πέντε
πόντους. Ὁ Ἐβανς ἔβγαλε μιὰ ἀσπρη φωνὴ καὶ ἔπεσε μὲ τὴν
πλάτη στὴ γῆ.

Ὁ Χοῦκερ ἔμεινε ἀπολιθωμένος. Μιὰ στιγμή τὰ μάτια του,
ὀλάνοιχα ἀπ' τὸν τρόμο, καρφώθηκαν σ' ἀγκάθι. κ' ὕστερα στρά-
φηκε πρὸς τὸν Ἐβανς, ποῦ, τῶρα, τὸν ἔπνιγε κατὰ μ' ἔδεις πὼς
ὑπόφερε τρομεροὺς πόνους. Κύτταξε ἀκόμη μὲς ἀπὸ τοὺς κορμούς
τῶν μεγάλων δέντρων τὸ μέρος ὅπου φαινόταν ἀκόμα τὸ πτώμα
τοῦ Κινέζου μὲ τὰ γαλάζια τοῦ ρούχα. Συλλογιζότανε τὰ μικρὰ
βέλη ποῦ ἦταν ζωγραφισμένα στὸ χάρτι κ' ἀμέσως τὸ μυαλό του
φωτίστηκε, σὺν ἀπὸ ἀστραπή.

— Σπλαχνίσου με, Θεέ μου! ψιθύρισε.

Σκέφτηκε ὅτι τ' ἀγκάθι ἦταν ὅμοιο μ' ἐκεῖνα ποῦ δηλητηριά-
ζουν οἱ Ἴνδοι Ντουόκοι καὶ τὰ χρησιμοποιοῦν στὰ βέλη τους. Τώρα
καταλάβαινε γιὰτί ὁ Τσαγκ—Χι φαινότανε τόσο ἡσυχος ὡς πρὸς τὸ
ζητήμα τῆς ἀσφαλείας τοῦ θησαυροῦ. Καταλάβαινε τώρα τὴ ση-
μασία τῶν μοχθηρῶν σαρκασμῶν του. Τὰ ἀγκάθια ἦσαν δηλητη-
ριασμένα.

— Ἐβανς! φώναξε μὲ μιὰ φωνὴ ἀγωνιώδη. Ἄλλὰ ὁ Ἐβανς
ἦταν σιωπηλὸς κ' ἀκίνητος καὶ μόνο ποῦ καὶ ποῦ φρικώδη καὶ
σπασμαδικὰ ἀναπνέματα ἔτιναζαν τὰ μέ'η του.

Μιὰ βαθειὰ σιωπὴ ἐσκέπαζε τὸ δάσος.

Τότε ὁ Χοῦκερ ἀρχισε νὰ πιπιλᾷ ἀχόρταγα τὸ μικρὸ κόκκινον
σημάδι ποῦ ἦταν στὸ δακτυλάκι του... νὰ πιπιλᾷ ὅσο μποροῦσε.
Σὲ λίγο ἐνοιωσε στὰ χέρια καὶ στὸς ὄμους ἓνα παράδοξο πόνον
νὰ τὸν κεντᾷ καὶ δὲ μποροῖσε πᾶσι νὰ κάμψῃ τὰ δάχτυλά του.
Λογάριασε ὅτι μὲ τὸ νὰ πιπιλᾷ τὴν πληγὴν του ὁ κόπος πῆγαινε
χαμένος. Ἄφησε τὸ πιπιλῆμα καὶ κᾶθισε δίσπλα στὰ κομμάτια
τοῦ χροσάφι. Στῆριξε τὸ κεφάλι στὰ χέρια, τὸν μὲ τοὺς ἀγκῶνες
ἀπάνω στὰ γόνατα καὶ κίρρωσε τὸ βλέμμα του στὸ σῶμα τοῦ συν-
τρόφου του, πικρὰ ἀνασάλευε ἀκόμα ἀπ' τοὺς σπασμούς. Ὁ ἀπαισιος
κόπος ἀνέβαινε σιγὰ σιγὰ πρὸς τὸ λαιμὸ του καὶ γινότανε λίγο-λίγο
καὶ πικρὸς. Ἄρχισε νὰ στριφογυρᾷ κάτω, νὰ δαγκῶνῃ τὰ
κομμάτια τοῦ χροσάφι, νὰ οὐρλιάξῃ! Τὸ δηλητηριεῖο τὸν θανά-
τωνε... Ἀπὸ πάνω του, μιὰ ἀνάλαφρη αὐρα ἐσάλευε τὰ φυλλώματα,
καὶ τὰ λευκὰ πέταλα κάποιου ἀγνώστου ἀνθους ἔπεφταν σιγὰ σιγὰ
ἀπάνω του, μὲς στὸ μισόφωτο...